

PHẢI CHĂNG CẦN THAY ĐỔI BẢN CHẤT GIAI CẤP CÔNG NHÂN VÀ TỪ BỎ TÍNH TIÊN PHONG LÃNH ĐẠO CỦA ĐẢNG ?

NHỊ LÊ

1 - Kết thúc thế kỷ XX, dưới ngọn cờ của Đảng Cộng sản Việt Nam, cách mạng nước ta trong sự nghiệp xây dựng chủ nghĩa xã hội và bảo vệ Tổ quốc đã thu được những thành quả to lớn, có ý nghĩa lịch sử trọng đại trên bình diện dân tộc và quốc tế.

Bước vào thế kỷ XXI, với hành trang ấy, cách mạng Việt Nam đang đứng trước yêu cầu, nhiệm vụ hết sức to lớn, đặt ra hàng loạt vấn đề mới mẻ, khó khăn, phức tạp, đòi hỏi toàn Đảng, toàn dân phải vươn lên về mọi mặt, phấn đấu gian khổ và có quyết tâm cao. Đặc biệt, Đảng phải có đủ bản lĩnh chính trị, trình độ trí tuệ, phẩm chất, năng lực tổ chức và sức chiến đấu, đáp ứng yêu cầu lãnh đạo trong giai đoạn mới. Nhưng cũng chính ở thời điểm nhạy cảm này, những diễn biến nhanh chóng và phức tạp của tình hình thế giới và khu vực tác động rất mạnh và sâu vào tư tưởng, tình cảm, suy nghĩ và niềm tin của cán bộ, đảng viên, gây hoang mang, dao động trong một bộ phận nhất định.

Trong tình hình ấy, các thế lực chống chủ nghĩa xã hội lợi dụng cơ hội này để tấn công điên cuồng và hiểm độc, mưu toan thủ tiêu sự lãnh đạo của Đảng, từ đó xóa bỏ chế độ xã hội chủ nghĩa Việt Nam, xô đẩy Việt Nam đi vào

quỹ đạo của chủ nghĩa tư bản. Nhưng, khác với các lần trước, lần này họ ráo riết xuyên tạc, tập trung phủ định không chỉ ở những vấn đề chi tiết, cụ thể của Đảng ta mà còn công phá vào rất nhiều vấn đề hết sức cơ bản, liên quan trực tiếp đến nền tảng tư tưởng lý luận, vận mệnh học thuyết mác-xít về Đảng Cộng sản.

Họ cho rằng, sau gần 20 năm đổi mới, cơ cấu xã hội Việt Nam đã thay đổi, do đó, cơ cấu giai cấp công nhân cũng thay đổi theo và ngày một "teo" đi, tính chất giai cấp công nhân vì thế không còn nữa(!). Cho nên, Đảng phải thay đổi tính chất giai cấp công nhân của mình đi; nếu cứ khư khư giữ tính chất này, nhất định Đảng sẽ bị cô lập, khép kín(!). Mặt khác, họ lập luận rằng, trong nền kinh tế thị trường, vấn đề tính đảng không còn ý nghĩa gì nữa, không cần tính đảng nữa. Và vì thế, không cần tới sự lãnh đạo của Đảng Cộng sản Việt Nam nữa(!). v.v.. Nói tóm lại, theo họ: Đảng phải từ bỏ bản chất giai cấp công nhân của mình đi; trong nền kinh tế thị trường, Đảng phải hạ ngọn cờ lãnh đạo đất nước xuống(!).

Và họ coi như thế mới là "hợp thời"(!).

2 - Sau gần 20 năm đổi mới toàn diện, chúng ta đã đạt được những thành tựu mới, đất nước phát triển với một gia tốc mới và có một vị thế mới trên trường quốc tế. Nói như các đồng chí đại biểu quốc tế tại Diễn đàn các Đại hội lần thứ VIII và IX của Đảng ta, rằng: "Sự kiên định của các đồng chí với lý tưởng của nền văn minh xã hội chủ nghĩa, những thành tựu của các đồng chí trong phát triển kinh tế xã hội hôm nay là một tấm gương đầy khích lệ đối với chúng tôi trong cuộc đấu tranh nhằm khôi phục chủ nghĩa xã hội"; và "Điều đó chứng minh tính thời đại, tính tất yếu và sức sống của chủ nghĩa xã hội trong thời đại ngày nay".

Trong sự chuyển động toàn diện và sâu sắc ấy của đất nước, cơ cấu xã hội - giai cấp cũng thay đổi đã in dấu ấn đậm nét lên sự thay đổi của giai cấp công nhân Việt Nam. Hơn nữa, sự phát triển của nền kinh tế thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa cả về quy mô, tính chất và chiều sâu đã làm xuất hiện nhiều bộ phận lao động mới trong cơ cấu lao động xã hội. Nhất là, trong các ngành sản xuất do công nghệ mới đem lại đã làm thay đổi mạnh mẽ và sâu sắc trạng thái và tính chất lao động của công nhân. Sự biến đổi đa chiều và đan xen lẫn nhau của cơ cấu xã hội - giai cấp và ngay trong cơ cấu của giai cấp công nhân, nhất là sự xuất hiện ngày càng tăng bộ phận công nhân "trí thức hóa", sự đa dạng của các bộ phận công nhân khu vực nhà nước và ở các thành phần kinh tế khác, ranh giới giữa công nhân nông nghiệp với công nhân công nghiệp mờ dần... tất cả đã tạo nên một *dung mạo mới* và khuynh hướng phát triển với *chất lượng mới* của giai cấp công nhân Việt Nam, dưới ngọn cờ của Đảng suốt hơn 75 năm qua, nhất là trong thời kỳ đổi mới.

Chính đây là vấn đề đã khiến cho những ai đó hoặc lóa mắt hoặc khiếm thị hoặc chỉ thấy bề mặt của hiện tượng ấy rồi chệch choạng,

và cho rằng, cơ cấu của giai cấp công nhân đã thay đổi đã làm cho tính chất của nó không còn nữa, do đó, cần phải thay đổi tính chất giai cấp công nhân của Đảng(!).

Chắc chắn mấy ai đó nói như vậy đều thừa hiểu một điều sơ giản là, vấn đề căn bản có tính quyết định phân biệt hết sức minh triết giữa Đảng Cộng sản chân chính khác tất cả các chính đảng khác ở chỗ, nó *mang bản chất giai cấp công nhân cách mạng*, và mục tiêu tranh đấu tối cao của nó là, không ngừng *đại đoàn kết đấu tranh nhằm giải phóng toàn thể nhân loại cần lao*. Chính đây là *bản chất* của nó, là *nguyên tắc bất di bất dịch* đối với nó, là *cương lĩnh hành động chính trị* không hề giấu diếm của các Đảng Cộng sản và công nhân chân chính, khi nó mới ra đời, tồn tại, phát triển trong sự nghiệp tranh đấu không mệt mỏi vì lợi ích và công cuộc giải phóng của chính giai cấp công nhân cũng như toàn thể người lao động. Điều đó cũng có nghĩa là, Đảng Cộng sản phấn đấu, bảo vệ, hy sinh vì lợi ích của giai cấp công nhân, mà lợi ích đó không có gì khác hơn là hoàn toàn phù hợp, thống nhất, thậm chí nhiều mặt đồng nhất với lợi ích của nhân dân cần lao, của mỗi dân tộc nói riêng trong toàn thể nhân loại nói chung.

Ngay từ buổi đầu, Đảng Cộng sản Việt Nam đã mang trong mình dòng máu ấy như lẽ tự nhiên, như quy luật phát sinh, phát triển được kết tinh thành sứ mệnh cao cả và thiêng liêng mà lịch sử dân tộc và nhân dân ta giao phó: *Độc lập dân tộc và chủ nghĩa xã hội*. Chính điều căn bản này, qua trường kỳ cách mạng, đã tôi luyện, hun đúc nên bản lĩnh chính trị, trình độ trí tuệ, khả năng và sức mạnh chiến đấu mạnh mẽ không ngừng, là ngọn nguồn làm cho Đảng ta thực sự trở thành đội tiên phong của giai cấp công nhân Việt Nam, đại biểu trung thành lợi ích của giai cấp công nhân, nhân dân lao động và của cả dân tộc Việt Nam. Điều đó hoàn toàn đúng

như khẳng định của Chủ tịch Hồ Chí Minh: Đảng ta là đứa con nòi của giai cấp công nhân và nhân dân lao động nước ta; và hơn 75 năm qua, Đảng vẫn đứng vững trên nền tảng chủ nghĩa Mác - Lê-nin, tư tưởng Hồ Chí Minh, trong vị thế là một đứa con nòi một lòng một dạ phục vụ Tổ quốc, phụng sự nhân dân.

Điều đó cốt nghĩa vì sao, năm 1930, thuở Đảng ta sinh thành trong cái nôi dân tộc có cơ cấu xã hội tới 95% số dân là nông dân, trong lúc giai cấp công nhân rất nhỏ bé, chỉ gần hai chục vạn người, mà vẫn thực sự là một Đảng của giai cấp công nhân chứ không phải là đảng của một giai cấp hay giai tầng nào khác đông đảo dù gấp trăm lần giai cấp công nhân. Do đó, nếu chỉ vì sự phỏng đoán về cái gọi là "giai cấp công nhân đang nhỏ bé đi trong cơ cấu xã hội - giai cấp thay đổi" hiện nay, rồi suy diễn sẽ "thay đổi tính chất giai cấp công nhân của Đảng", như mấy ai đó nghĩ, thì có hợp lý và thuyết phục được không?. Cho dù hiện nay, giai cấp công nhân Việt Nam có biến đổi, thì đội tiên phong chiến đấu của nó - tức Đảng Cộng sản Việt Nam không vì thế thay đổi bản chất giai cấp của mình, khi Đảng vẫn đứng vững trên nền tảng tư tưởng chính trị là chủ nghĩa Mác - Lê-nin và tư tưởng Hồ Chí Minh, luôn nguyện và sự thật là "đứa con nòi của nhân dân lao động", sống và chiến đấu trong lòng dân tộc, mà bất cứ ai cũng đều thấy.

Nhưng trái lại, trên thực tế, chỉ nhìn hẹp trong gần 20 năm đổi mới vừa qua, giai cấp công nhân không hề nhỏ bé đi, mà ngày càng phát triển không ngừng về số lượng theo quy mô, tốc độ ngày càng tăng và tính chất ngày càng sâu sắc của sự nghiệp công nghiệp hóa, hiện đại hóa đất nước trên con đường xã hội chủ nghĩa. Hiện nay, toàn bộ đội ngũ giai cấp công nhân Việt Nam có hơn sáu triệu người, gấp hơn 30 lần cùng so với năm 1930; và xét về tỷ lệ cơ cấu xã hội - giai cấp, nếu năm 1930

giai cấp công nhân chiếm 1% số dân đương thời, thì năm 2000, tỷ lệ đó là hơn 7%. Về Đảng - đội tiên phong chiến đấu của giai cấp công nhân Việt Nam - nếu ngày 3-2-1930, toàn Đảng chỉ có 211 đảng viên thì đến ngày 24-9-2004, Đảng ta có 2.567.243 đảng viên, gấp 12.167 lần năm 1930. Và, chất lượng đội ngũ giai cấp công nhân nói chung, chất lượng đảng viên nói riêng, ngày càng được nâng cao theo tiến trình của công cuộc đổi mới đất nước, đến mức những người vốn thiếu thiện ý nhất đối với chúng ta cũng phải thừa nhận. Và điều quan trọng bậc nhất là, giai cấp công nhân được tổ chức hết sức chặt chẽ, thông qua các tổ chức của giai cấp công nhân, ở tất cả các thành phần kinh tế của đất nước, mà họ có mặt; ở tất cả các địa bàn đất nước và ở ngoài nước, được tập hợp thông qua các tổ chức của giai cấp công nhân, dưới ngọn cờ của đội tiên phong của chính nó, chứ không phải là sự tồn tại cục bộ, rời rạc theo kiểu tập hợp cơ học.

Hơn nữa, tính tiên phong lãnh đạo trở thành đặc trưng của giai cấp công nhân Việt Nam được thể hiện tập trung ở đội tham mưu chiến đấu của nó là Đảng Cộng sản. Đội tiên phong này không ngừng tự đổi mới, tự chỉnh đốn mình nhằm vươn lên ngang tầm công cuộc đổi mới xây dựng chủ nghĩa xã hội và bảo vệ Tổ quốc. Đến lượt nó, giai cấp công nhân Việt Nam không ngừng tôi luyện mình trong sự nghiệp công nghiệp hóa, hiện đại hóa đất nước, dưới ngọn cờ của Đảng, qua đó lớn mạnh, và sự thật đã lớn mạnh vượt bậc. Điều lệ của Đảng Cộng sản Việt Nam ghi rõ: "Đảng Cộng sản Việt Nam là đội tiên phong của giai cấp công nhân Việt Nam, đại biểu trung thành lợi ích của giai cấp công nhân, nhân dân lao động và của cả dân tộc". Đó là điều không một đảng phái nào khác trong lịch sử Việt Nam, ngoài Đảng Cộng sản Việt Nam, có thể làm nổi. Nhớ lại lịch sử, vào những năm 30 của thế kỷ XX, ở Việt Nam, có

hàng loạt tổ chức đảng phái ra đời: Hội Phục Việt (1925), Đảng Thanh Niên (1926), Việt Nam Quốc dân đảng (1927)... với rất nhiều cương lĩnh chính trị, nhằm bước lên chiếm lĩnh vũ đài lịch sử nhưng tất cả đều phản ánh quan điểm của giai cấp tư sản và tầng lớp tiểu tư sản nên khó thu phục được dân chúng, nên đã nhanh chóng hạ ngọn cờ chính trị. Sứ mệnh lịch sử đã tin cậy trao trọn vẹn trọng trách lãnh đạo đất nước cho Đảng ta - "một đảng đại biểu cho vô sản giai cấp, một đảng duy nhất có thể giải quyết được các vấn đề quan hệ đến vô sản giai cấp, một đảng để lãnh đạo cho tất cả công cuộc cách mạng ở Việt Nam", như bạn bè quốc tế khẳng định. Và, trên thực tế, suốt hơn 75 năm phấn đấu không mệt mỏi, Đảng ta đã và luôn tỏ rõ, "là một bộ phận trung thành nhất, hoạt động nhất và chân thực nhất", như Hồ Chí Minh nói. Vì hơn bất cứ một lực lượng chính trị nào, Đảng ta luôn và mãi mãi hiểu rằng: Chỉ trong đấu tranh và công tác hằng ngày, khi quần chúng rộng rãi thừa nhận chính sách đúng đắn và năng lực lãnh đạo của Đảng, thì Đảng mới giành được địa vị lãnh đạo. Trên thực tế, Đảng ta tranh đấu, không vì lợi ích nào khác, ngoài lợi ích của giai cấp công nhân, của toàn thể nhân dân lao động và của cả dân tộc Việt Nam... Đó là *nguồn gốc sức mạnh* làm nên và bảo đảm tính tiên phong của giai cấp công nhân Việt Nam, mà đúng đầu là Đảng ta. Đặc trưng này quy định tính đảng cách mạng của chính giai cấp công nhân Việt Nam. Nếu Đảng không chung đúc và thể hiện được tính tiên phong lãnh đạo cách mạng của mình thì cũng có nghĩa là, giai cấp công nhân Việt Nam đã tự mình đánh mất bản chất cách mạng vốn có của mình, lập tức sẽ biến Đảng ta thành một đảng cơ hội hay cải lương; không còn xứng đáng là bộ tham mưu chiến đấu của giai cấp công nhân cách mạng, dĩ nhiên không còn mang bản chất giai cấp công

nhân nữa. Bài học xương máu này đã từng xảy ra ở một số đảng tại các nước xã hội chủ nghĩa Đông Âu và Liên Xô trước đây; và một số đảng công nhân ở các nước tư bản những năm 90 của thế kỷ XX, càng làm cho chúng ta thấm thía điều sinh tử ấy. Cùng với việc các đảng này từ bỏ bản chất giai cấp công nhân, thì đồng thời mỗi đảng viên cũng đoạn tuyệt tính tiên phong cách mạng của mình. Tất cả dẫn tới việc họ tự vứt bỏ, tự chà đạp một cách thảm hại lên vai trò lãnh đạo đã từng có trong lịch sử một cách oanh liệt của chính họ.

3- Tính tiên phong của một Đảng Cộng sản và công nhân chân chính trước hết phải được thể hiện ở *tính đảng mang bản chất cách mạng của giai cấp công nhân*. Đây là vấn đề *căn bản*, một nhân tố *bất di bất dịch*, một đặc trưng *bản chất* của Đảng Cộng sản và công nhân. Điều đó quy định và hoàn toàn thống nhất với mục tiêu tối cao, lý tưởng thiêng liêng mà các Đảng Cộng sản và công nhân chân chính, nhìn hẹp trong suốt thế kỷ XX, đã, đang và tiếp tục phấn đấu, hy sinh là đấu tranh giải phóng giai cấp công nhân, qua đó, giải phóng toàn thể nhân dân lao động, không giới hạn bởi quốc gia, dân tộc nào. Do đó, tính tiên phong của Đảng Cộng sản và công nhân mang *tính quốc tế*, bởi bản chất cách mạng có tính quốc tế của nó.

Là một Đảng lấy chủ nghĩa Mác - Lê-nin, tư tưởng Hồ Chí Minh làm nền tảng tư tưởng; là sản phẩm của sự kết hợp hữu cơ giữa chủ nghĩa Mác - Lê-nin với phong trào công nhân và phong trào yêu nước; hơn nữa, lại được dân tộc Việt Nam trao cho sứ mệnh lãnh đạo cách mạng nước ta, do đó, Đảng Cộng sản Việt Nam *tự nó đã mang tính tiên phong cách mạng trong bản chất như một thuộc tính tự nhiên*. Qua trường kỳ lịch sử hơn 75 năm lãnh đạo cách mạng Việt Nam, trải muôn vàn bão táp, bản chất ấy, vai trò lịch sử và sứ mệnh

cách mạng vĩ đại ấy của Đảng không ngừng được khẳng định và phát triển; được lịch sử Việt Nam thừa nhận như một điều sinh tử, một lô-gíc phát triển tất yếu của dân tộc Việt Nam; được nâng cao không ngừng và được nhân dân kiên quyết bảo vệ, tới mức không một lực lượng nào có thể phủ nhận nổi. Và đó cũng chính là *quy luật phát triển*, là *nguồn gốc sức mạnh* của Đảng được nuôi dưỡng trên nền tảng và quyện trong đạo lý truyền thống nghìn năm của dân tộc Việt Nam, không thể gì cắt chia, không thể ai phá vỡ. Lại cũng bởi vì, Đảng ta là "đứa con nòi của nhân dân lao động" nước ta; cho dù chịu muôn vàn hy sinh, mất mát; dù trong bất cứ hoàn cảnh nào, khó khăn, gian khổ đến đâu, Đảng vẫn kiên định chủ nghĩa Mác - Lê-nin và tư tưởng Hồ Chí Minh, vẫn bền bỉ "đứng vững trên nền móng của một đứa con nòi" của dân tộc Việt Nam.

4 - Càng bước vào thời kỳ đổi mới xây dựng chủ nghĩa xã hội và bảo vệ Tổ quốc, nhất là trong bối cảnh phát triển nền kinh tế thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa, thì bản lĩnh chính trị đó, lương tâm và đạo lý đó của Đảng, hơn bao giờ hết, càng phải được giữ vững, nhân lên và trở nên mạnh mẽ không ngừng. Đó là tất yếu. Do đó, nếu chỉ vì chúng ta phát triển nền kinh tế thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa mà đòi hỏi Đảng ta cần từ bỏ tính đảng(!) hoặc vấn đề tính đảng không còn ý nghĩa gì nữa(!), không cần tính đảng nữa(!), như mấy ai đang cố xúi, thì quả là điều hoàn toàn sai lầm. Nói thẳng thắn, đó chính là âm mưu "mượn gió bẻ măng", "mượn Quắc diệt Ngu" của họ nhằm "khai tử" Đảng ta mà thôi. Nói cách khác, đó là sự tầm thường về trí tuệ nhưng cực kỳ nham hiểm về thủ đoạn chính trị.

Chúng ta phát triển kinh tế thị trường nhưng theo định hướng xã hội chủ nghĩa chứ không phải là thứ kinh tế thị trường tự do - cái

mà giai cấp tư sản coi nó như mục đích để thao túng, lũng đoạn xã hội tư bản, vì quyền lợi của chính nó; và làm cứu cánh hữu hiệu nhất để cướp đoạt giá trị thặng dư và bản cùng hóa những người lao động, như bất cứ ai cũng đều thấy. Đảng ta chủ trương phát triển kinh tế thị trường nhưng với mục đích trái lại, vì lợi ích của toàn thể nhân dân lao động, đồng thời chủ động chế ngự những mặt trái của nó nhằm bảo vệ và phát triển đất nước theo định hướng xã hội chủ nghĩa. Vì vậy, chúng ta phát triển kinh tế thị trường nhưng nhất định phải có sự quản lý toàn diện, sâu sắc và chặt chẽ của Nhà nước xã hội chủ nghĩa của dân, do dân và vì dân, dưới sự lãnh đạo của Đảng, tức nền kinh tế thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa.

Về mặt nhận thức, Đảng ta đặc biệt coi trọng sự thống nhất giữa mục tiêu và phương tiện trong tiến trình phát triển nền kinh tế thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa - với quyết định không hề do dự trong việc xem đây chính là *mô hình kinh tế tổng quát trong thời kỳ quá độ lên chủ nghĩa xã hội ở nước ta*. Đó là, trong việc xây dựng các chính sách kinh tế, chúng ta không chỉ đơn thuần căn cứ vào mức độ thành công về kinh tế mà đồng thời luôn tính đến các phương thức thực hiện và các hệ quả của chúng đối với sự phát triển của xã hội. Việc phát triển kinh tế thị trường *nhất thiết và trước hết phải được xem là một quá trình có tính chính trị và xã hội trước khi là một quá trình kinh tế và công nghệ đơn thuần*, để tránh cái quy luật "cá lớn nuốt cá bé", "kinh tế vì kinh tế", "tiền vì tiền" một cách tàn khốc và đẫm máu như đã từng diễn ra dưới các xã hội tư bản. Đây là lợi thế so sánh tuyệt đối giữa chế độ xã hội chủ nghĩa Việt Nam, dưới sự lãnh đạo của Đảng ta, so với bất cứ một chế độ tư sản nào khác trên thế giới, cùng thực thi nền kinh tế thị trường. Đó là bản chất ưu việt của chế độ xã hội chủ nghĩa nước ta. Như thế, sao có thể nói một

cách hồ đồ rằng, trong nền kinh tế thị trường, vấn đề tính đảng cộng sản không còn có ý nghĩa gì nữa(!), không cần đảng cộng sản(!) nữa. Trái lại, hết sức cần, nếu không nói là một tất yếu khách quan, một nhu cầu nội tại trong bước phát triển của đất nước hiện nay.

Trên phương diện *tổ chức thực tiễn*, hơn 75 năm qua, nhất là gần 20 năm đổi mới đất nước, Đảng ta đã chứng minh một cách minh triết và đầy thuyết phục điều đó. Chúng ta ngày càng đã, đang có đầy đủ khả năng và hành động mạnh mẽ trên mọi phương diện để thực thi một tổng thể giải pháp về chính trị, kinh tế, xã hội... nhằm phát triển đúng đắn và hiệu quả nền kinh tế thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa phục vụ sự nghiệp xây dựng chủ nghĩa xã hội và bảo vệ Tổ quốc. Một Nhà nước pháp quyền xã hội chủ nghĩa mang bản chất giai cấp công nhân, thực sự của dân, do dân và vì dân, dưới sự lãnh đạo của Đảng, không ngừng đổi mới, lớn mạnh, đủ sức hoàn thành nhiệm vụ quản lý toàn diện đời sống kinh tế xã hội Việt Nam, đang là mối quan tâm hàng đầu của toàn bộ hệ thống chính trị nước ta. Sức mạnh của Nhà nước Việt Nam, hơn bao giờ hết, đang được hiện diện thông qua một tổng thể biện pháp từ kinh tế, hành chính, đến luật pháp, giáo dục, trong đó các biện pháp kinh tế và luật pháp giữ vai trò quan trọng nhất, đủ sức đáp ứng sự phát triển không ngừng cả về quy mô, tốc độ và chiều sâu vận động của nền kinh tế thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa. Qua đó và nhờ đó, sức mạnh, uy tín và năng lực lãnh đạo của Đảng đối với xã hội và trực tiếp đối với Nhà nước không ngừng được nhân lên. Đến lượt Nhà nước, nguyên nhân cơ bản trong mỗi bước trưởng thành của nó, đều không thể thoát ly sự lãnh đạo của Đảng và đó là một bảo đảm, một nhân tố quyết định thắng lợi và lớn mạnh của chính Nhà nước trong quá trình

phát triển nền kinh tế thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa.

Hơn nữa, không chỉ về mặt đối nội, trên bình diện đối ngoại, với phương châm đa dạng hóa, đa phương hóa, hiện nay Việt Nam có mối quan hệ bang giao và buôn bán với hơn 160 nước trên thế giới - một thành tựu to lớn không ai có thể phủ nhận được. Như thế, thì sao có thể nói bừa rằng, trong nền kinh tế thị trường, thực tế Đảng sẽ không còn tính đảng cộng sản nữa(!) hoặc nếu cứ nhấn mạnh tính tiên phong cách mạng của giai cấp công nhân sẽ làm cho Đảng ta bị cô lập, bị khép kín(!)?

Vì vậy, càng phát triển kinh tế thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa Đảng càng phải không ngừng giữ vững bản chất giai cấp công nhân, giữ vững tính đảng và vai trò tiên phong lãnh đạo xã hội và qua thực tiễn, những tố chất đó không ngừng tăng lên như một *tất yếu thép*, một *nhu cầu kép*, xét từ cả hai phía: sự phát triển của đất nước gắn chặt với sự trưởng thành của chính bản thân Đảng và Nhà nước ta, trên hành trình xây dựng chủ nghĩa xã hội và bảo vệ Tổ quốc đã qua, hiện nay và tương lai. Nói cách khác, thông qua sự phát triển kinh tế thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa, Đảng ta càng nhiều cơ hội tôi luyện bản lĩnh chính trị, sức mạnh thực tế và uy tín, càng lớn dần lên sau mỗi thách thức. Qua đó, Đảng ta càng lớn mạnh toàn diện không ngừng. Nói như đồng chí U-ê-đa Côi-chi-ô, Trưởng Đoàn đại biểu Đảng Cộng sản Nhật Bản, tham dự Đại hội lần thứ IX của Đảng ta: "Đường lối đổi mới trong đó kết hợp kinh tế thị trường với kế hoạch, tiến lên chủ nghĩa xã hội trên cơ sở công nhận sự tồn tại của nhiều thành phần kinh tế, là con đường của những người mở đường mới mẻ trong lịch sử (...) sẽ thành công trước thách thức mới trên chặng đường mà chưa một ai đi qua". □